

Vsi stroški, kar jih ima poštna hranilnica, prikrivajo se z lastnimi dohodki, a kar preostaja, to se odstopi državnej blagajnici za njene potrebe.

Sklepoma še dostavljamo prisrčno željo, naj bi se po Slovenskem povsod ravnali po vodilu: „Moli, delaj in varčuj!“ ter naj ne bode hiše, ki bi ne bila v zvezi s c. kr. poštno hranilnico. M. K.

Gospodarske stvari.

Vzreja goveje živine.

Goveja živina ima v naših krajih veliko ulogo ali če naj govorimo po domače, goveja živina je za kmeta blago, skoraj edino, na katero se sme zanesti, da mu kaj vrže. Kar še ima sicer človek pri hiši, to je nekaj vredno, za-nj more biti veliko, toda če mu je treba denarja, nič ali le malo mu ga vrže.

Drugače pri goveji živini. Le-ta mu daje z vsako stopinjo, skorej z vsacim dnevom kje kako korist. Ne bode torej nič brez potrebe, če izpregovorimo na tem mestu kje kako besedo o vzreji goveje živine. Ne rečemo sicer, da skrbé naši kmetje malo za-njo, vendar pa se vidi še tu in tam, da bi se moglo v tej reči še izgediti kje kaj več, kakor se vidi, vsaj po nekaterih krajih bi se dalo še veliko storiti za goved, za nje vzboljšanje.

Začnimo torej koj pri kraji, pri obrejenji krave! Za to ni vselej pravi čas, ampak veliko pride na to, da se obreji krava o času, ki ugaja njej in teletu. Kjer stoji več krav pri jasliah, tam je dobro, če se obrne pri njih tako, da se spravijo k biku polagoma, to je od srede meseca februarja tje do srede meseca avgusta.

Pri mestih, tedaj v krajih, kjer se lahko prodaja mleko, tam velja in je najbolje, če breje krave od meseca maja tje do meseca novembra. Ne velja pa to več za kraje, kjer hodi gospodarjem za vzrejo. Zakaj ne? Nekaj zato, ker je poletje za take krave prekratko, nekaj pa potlej zato, ker vsušé v tem času krave prehitro. S kraja že gre, nekaj tednov dajo še precej mleka, toda s časom ni več trava ugodna in mleko izostaja.

Kar je pa potlej še huje, teleta so mlada in niso še za to, da jih izpusti človek na pašo, kedar dobé na njej obilo piče. Ako jih mora pa obdržati doma, tedaj hodi predrago krma, katere jim je treba. In še drugo je. Taka teleta ne vzrastó v pravi čas, da jih spravi človek k biku in tako se mu obreje ali prerano ali prepozno. Prav, to je: tako, da pride red v hlev, ne izgodi se skorej nikoli več, ali vsaj ne lahko.

Veliko pa pride potlej tudi na to, kako da se streže živini. Kdor ne zapira oči, lahko

se prepriča na vsacem sejmu, da se ne godi pri nas vse v redu, kar se tiče krme. To je vredno obžaljevanja, kajti bolje, ko se streže živini, več se pričaka od nje dobička, se vé, da je v tem treba pameti, razuma. Kdor tirja preveč in v času, ki ni za tako ceno, tak si je kriv le sam, ako trpi kako izgubo.

Živina, kateri se streže tako poprek, ne slabo ali ne dobro, torej srednje — taka še plača sicer krmo. Človek ne trpi vidne izgube, toda več tudi ne dobi od nje. Gotova pa mu je izguba, ako še tako živino pari z enako, to je z živino, ki cika bolj na slabo, kakor pa na dobro stran.

Ako se hoče v naših dneh kmet držati še na vrhu, tedaj če neče lezti v dolge, mora začeti pri teletu. Naj si oskrbi dobro tele, iz njega pa si naj priskrbi dobro kravo. Ako ima tako, potlej je že veliko bližje svojem cilju in more si s časom še precej opomoči. Toda kako pride človek do dobrega teleta? Odgovor: To je mogoče le po dobri kravi.

Ni mogoče ali vsaj po navadi ne pride človek do dobre krave, če že ne začne pri teletu. Pri tem bilo bi pa krivo, ko bi človek hotel to doseči s samo in izredno dobro krmo. Koruza, ajdna, ječmen, rž, bob in grah — to so reči, ki dejo kravi dobro, da je debela, toda za tele, ki ga nosi, niso kaj prida. Najbolje je v tem oziru, če se daje breji kravi dobro seno, vmes malo slame, prge, zdrobljenega ovsa in rženega kruha. Rženi kruh daje se kravi za to, da obdrži krepko, zdravo truplo.

(Konec prih.)

Sejmovi. Dne 16. februarja v Bučah in na Vranski gori, v Podplatu pri Kostrivnici. Dne 18. februarja v Vozenici. Dne 20. febr. v Braslovčah, na Gorenji Polskavi in v Pišecah. Dne 21. februarja v Ljutomeru.

Dopisi.

Od sv. Lovrenca na kor. žel. (Kmetško društvo.) Zborovanje kmečkega bralnega društva dne 22. prosinca t. l. vršilo se je v najlepšem redu. Vse točke obširnega vzporeda izpeljale so se v občno zadovoljnost poslušalcev, katerih je bilo toliko, da so skoro prostori pretesni prihajali. Zborovanje je otvoril g. predsednik G. Lamprecht s prisrčnim pozdravom ter je trikrat zaklical „živio“ Njih Veličanstvu cesarju, na kar so vsi navzoči zapeli cesarsko himno, katero je spremljala godba južne železnice. Na to je nastopil g. Ivan Glaser, posestnik v Činžatu ter je s pravo gorečnostjo slikal plodonosno življenje presvitlega cesarja Franca Jožefa I., ki obhaja letos 40letni spomin svojega vladarstva. Povdarjal je posebno Njegovo naklonjenost do Slovanov v obče, do nas Slo-

vencev pa posebej. Sedanji cesar je namreč postavno izrekel, da naš materni jezik ni slabši od drugih in da mora zanaprej uživati vse tiste pravice, katere uživajo drugi jeziki, n. pr. nemški. Tako je ukazal sam in tako se bode tudi zgodilo, naj se nasprotniki upirajo ali ne. Zato se pa tudi naš jezik sedaj že uči ne le po ljudskih šolah na deželi, ampak tudi po srednjih šolah, po mestih, kakor tudi na vseučilišči na Dunaji in v Gradcu. Tudi po uradih se mora slovenskemu ljudstvu pisati slovensko in še le v najnovejšem času je cesarski minister zapovedal, da se odpre slovenskemu jeziku tudi zemljišna knjiga. Zato pa, pravi g. govornik, je prav bedasto, če hoče Slovenec le nemški govoriti, kakor da bi to bolj imenitno bilo. Kako cesar naš jezik ceni, priča tudi to, da ima v svoji knjižnici mnogo slovenskih knjig in da na slovenske ogovore tudi slovenski odgovarja n. pr. v letu 1883., ko je potoval po slovenskih pokrajinah. Če cesar sam naš jezik tako spoštuje, koliko večja dolžnost je tedaj za nas, da tudi tako delamo, da se svojega jezika poslužujemo povsod, zlasti pa v uradih in da brez strahu tudi tirjamo, da se nam uradna pisma pišejo slovensko, kakor je to zapovedal cesarski minister sam. Končno je kazal g. govornik neskončno dobrotljivost našega deželnega gospoda in očeta, o kateri vé skorej vsak dan povedati. Omenjal je pa tudi neomahljive zvestobe Slovencev do presvitle habsburške hiše, od katere že zgodovina našteva toliko dokazov in od katere tudi zanaprej naj veljajo besede pesnikove: „Hrast se omaja in hrib, zvestoba Slovencev ne gane.“ Potem je Puščavski g. župnik govoril o papežu Leonu XIII., ki je obhajal letos svojo zlato mašo. Kazal je Njegovo ljubezen do vseh narodov, njegovo pobožnost, učenost in modrost, s katero vlada vesoljni krščanski svet s toliko umnostjo, da se mu vse čudi. Celo nekrščanski svet se mu klanja ter mu s premnogimi dragocenimi darovi kaže svojo visoko spoštovanje. Omenjal je tudi velike naklonjenosti in očetovske ljubezni, ki jo Leo XIII. goji do Slovanov, ter jo je posebno pokazal v svoji okrožnici v l. 1880. V nji namreč proslavlja slovanska apostola sv. Cirila in Metoda in njuni praznik zapoveduje za vesoljni krščanski svet. Po trikratnem slavoklicu se je zapela krasna papeževa himna od Ant. Foersterja in konečno prednašala deklamacija v slavo Leona XIII. zlatomašnika. Zaduja točka je bila šalogram „v Ljubljano jo dajmo“, o kateri le toliko rečemo, da so vsi spretni igralci, kakor Ivan Glaser, Peter in Marija Korman, Alojzija Ladinek in Roza Betušek svoje uloge prav dobro rešili, ter tudi ni manjkalo smeha in odobravanja med poslušalci. Po končani igri sledila je prosta zabava, ni mi pa treba reči, da je bila lepa in dolga.

Iz Vranskega. (Narodna čitalnica.) Naša čitalnica je v občnem zboru dne 5. febr. izvolila v odbor te-le gg.: Simon Oset, predsednik; župnik Anton Balon, podpredsednik; Ivan Gabršek, blagajnik in tajnik; Simon Meglič, knjižničar; Karol Šventner, Anton Stepic, Valentin Južna, odborniki; Matija Sevnik, Julij Gradišnik, Fran Šorn, nadomestniki. Knjižnica broji 351 knjig, inventar je vreden 973 gl. Zbor je sklenil letos prirediti večjo tombolo, je dovolil primeren prispevek za nakup nove zastave za šolsko mladino, pospeševati čitanje društvenih knjig in čestitati častnemu svojemu članu, prevzv. gosp. biskupu Josip Juraj Strossmajerju v dan 19. sušca t. l.

Iz Slov. Bistrice. (Divji prašič.) Dne 30. januarija so tukajšnji lovci vstrelili divjega prašiča, ki je tehtal 159 kg. Barve je take, kakor goščni zajec, samo da ima po hrbtu nekoliko dolgih sčetin, ki merijo 15 cm. Po drugem životu ima pa mnogo krajše, pod njimi ima pa gosto volno. Drugače je podoben našim svinjam, samo glavo ima večjo in bolj debele noge, pa je tudi trdnega življenja, kajti šestkrat so lovci na nj ustrelili, in po šestih zadanih ranah je še-le padel, pa je še dolgo živel. Pravijo, da ima okusno meso. Sledili so ga, ker ga je glad primoral, da je tu in tam korenine kopal, pa je tudi zadnji dan pred smrtjo podal se v vinograd nad vinsko trto, češ: dobra bo za lakoto. Dopisnik je sam videl mrtvega.

Iz Celja. (Dijaška kuhinja) Za II. društveno, šolsko leto 1887/88 so dalje darovali sledeči gg.: Josip Zelenik, odgojitelj v Kardasovi Rečici 10 fl.; Neimenovan iz Kalobja 5 fl.; dr. J. Muršec, kons. svet. in profesor v Gradcu 5 fl.; Andrej Urek, župnik na Polzeli 5 fl.; dr. Albin Poznik, c. kr. notar v Rudolfovem 2 fl.; J. Magdič, profesor v Zagrebu (po preč. g. Voh-u) 5 fl.; rodbini Vrečer in Brezovnik v Vojniku 6 fl.; L. Š. (Šelander), hrvatsko-ogerski državljani v Celji 10 fl.; Anton Balon, župnik na Vranskem 5 fl.; Krispinovič, letnino 5 fl.; gospa Emilija Žolgar v Celji 5 fl.; Anton Kupljen, c. kr. notar v Črnomlju 3 fl.; Vincenc Meditz, v Sevnici 5 fl.; prevzvišeni knezoškof lavantinski darujejo vsaki mesec 4 fl., za januarij in februarij 8 fl. Pristrčna zahvala vsem častitim dobrotnikom in uljudno priporočilo za še daljne darove za uboge, pridne naše dijake, ki skoraj nikjer drugod ne dobivajo več podpore.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Kakor je znano, stojé tri največje države v srednji Evropi, Nemčija, Avstrija in Italija med seboj v tesni zvezi. Ime ji je „tripelalijanca“ ali zveza treh držav. Med Avstrijo in Nemčijo je le-ta zveza prav